

KINH NGHIỆM, LỚN LÊN VÀ CUNG ỨNG SỰ SỐNG CHO THÂN THỂ

(Thứ Sáu - Buổi Nhóm Sáng Thứ Nhì)

Bài Hai

Xử lý Cấu Tạo Thiên Nhiên Để Ở Trong Sự Phục Sinh

Kinh Thánh: 1 Cô. 2:14; Phil. 3:3-11; Gi. 12:24-26

I. Phương diện chủ yếu của kinh nghiệm sự sống là xử lý cấu tạo thiên nhiên—1 Cô. 2:14; Phil. 3:3-9:

- A. Chúng ta cần nhận ra sự bất lực, tức sự thiếu hụt khả năng, của bản thể thiên nhiên chúng ta trong những điều của Đức Chúa Trời—2 Cô. 3:5-6:
1. Chúng ta có thể có khả năng trong những điều khác, nhưng trong bản thể thiên nhiên của chúng ta, chúng ta không có bất kì khả năng, năng lực, hay sức mạnh nào trong những điều của Đức Chúa Trời—Êph. 2:1, 5a; 4:17-18; 1 Cô. 2:14; Giê. 17:9; La. 6:6; 7:24; 8:7-8; Mat. 16:24.
  2. Chúng ta không nên tin cậy gì vào bản thể thiên nhiên của mình trong những điều của Đức Chúa Trời; trái lại, chúng ta phải học tập từ chối bản thể thiên nhiên và vận dụng linh trong mọi sự—Phil. 3:3; La. 8:4.
  3. Trong sự khôi phục của Chúa không có chỗ cho bản thể thiên nhiên của chúng ta; các Hội thánh trong sự khôi phục của Chúa, là các phần của Thân thể Đấng Christ sống động, sẽ tự phát khước từ bất cứ điều gì thiên nhiên—1 Cô. 12:12-13.
  4. Trong sự xây dựng Hội thánh, mỗi điều thiên nhiên trong chúng ta phải bị phá vỡ trước khi chúng ta liên hiệp với nhau; chúng ta chỉ có thể được xây dựng sau khi bị phá vỡ trong bản thể thiên nhiên—*Thánh ca* #837, phiên khúc 6 và 7.
- B. Trong cách diễn đạt *cấu tạo thiên nhiên*, từ *cấu tạo* chỉ về toàn bộ sức mạnh về thể chất và tinh thần của chúng ta—1 Tê. 5:23:
1. Cấu tạo thiên nhiên là một đặc điểm rất dễ thấy của người thuộc hồn và là sự biểu lộ nổi bật của nếp sống ra từ con người cũ—1 Cô. 2:14; La. 6:6.
  2. Cấu tạo thiên nhiên biểu lộ nếp sống ra từ con người cũ, là điều phải có liên quan đến khả năng, năng lực, sự khôn ngoan, khéo léo, kế hoạch và các kỹ năng con người; Gia-cốp là nhân vật đại diện tốt nhất về cấu tạo thiên nhiên—c. 6; Sáng. 28:20-22.
  3. Đức Chúa Trời không thể sử dụng một người chỉ có năng lực thiên nhiên; khả năng thiên nhiên nếu không được phá vỡ sẽ là một sự ngăn trở cho Đức Chúa Trời—32:22-32.
- C. Chúng ta cần hiểu biết quá trình kinh nghiệm xử lý cấu tạo thiên nhiên:
1. Chúng ta cần thấy rằng con người cũ của chúng ta đã được đóng đinh với Đấng Christ—La. 6:6.
  2. Chúng ta cần nhận thức rằng cấu tạo thiên nhiên là sự biểu lộ mạnh mẽ của con người cũ.

3. Chúng ta nên tự khắc tiếp nhận sự đóng đinh của Christ cho cấu tạo thiên nhiên của chúng ta, áp dụng thập tự giá của Đấng Christ nhờ quyền năng của Thánh Linh cho cấu tạo thiên nhiên của chúng ta:
  - a. Khi chúng ta nhận và áp dụng điều này, mọi khả năng thiên nhiên của chúng ta sẽ được đóng dấu bằng dấu sự chết và dần dần bị khô tàn đi—Mat. 16:24.
  - b. Sự tiếp nhận này là một cuộc khủng hoảng thuộc linh to lớn trong đời sống chúng ta; điều có thể trở thành Phê-ni-ên của chúng ta, nơi mà khả năng và năng lực thiên nhiên của chúng ta được Đức Chúa Trời chạm đến—Sáng. 32:22-32.
4. Chúng ta áp dụng kinh nghiệm xử lý cấu tạo thiên nhiên trong sự tương giao với Thánh Linh và để Thánh Linh thi hành sự đóng đinh của Đấng Christ cho mọi lĩnh vực thuộc sự sống thiên nhiên của chúng ta khi phát hiện ra—2 Cô. 13:14; La. 8:13.

II. Cấu tạo thiên nhiên của chúng ta càng được xử lý thì chúng ta càng ở trong sự phục sinh—Phil. 3:3-11:

- A. Mọi phương diện thuộc cấu tạo thiên nhiên của chúng ta đều ra từ sự sống thiên nhiên chứ không ra từ sự sống phục sinh của Đấng Christ; trái ngược với tình trạng thiên nhiên là ở trong sự phục sinh—c. 11.
- B. Xử lý cấu tạo thiên nhiên là khả năng, năng lực và sự khôn ngoan vốn có của chúng ta có thể trải qua sự chết của thập tự, trở nên được phục sinh, do đó được chấp nhận và hữu dụng cho Đức Chúa Trời—Gi. 12:24-26.
- C. Khả năng thiên nhiên của chúng ta phải được đem vào trong sự phục sinh để có thể trở nên hữu dụng cho Chúa—Phil. 3:3-11:
  1. Khả năng thiên nhiên của chúng ta thì ích kỷ, những kế hoạch và phương sách của nó đều vì lợi ích của bản ngã; khả năng đã được phục sinh thì đã được phá vỡ, không vì bản ngã và không có yếu tố của bản ngã.
  2. Khả năng thiên nhiên thì được hòa trộn với những yếu tố của xác thịt và tính khí; khả năng đã được phục sinh thì không có xác thịt.
  3. Khả năng thiên nhiên bao gồm mảnh khoe và xảo quyệt; khả năng đã được phục sinh thì không có mưu sách.
  4. Khả năng thiên nhiên chất chứa sự kiêu ngạo và làm cho người đó tự cảm thấy mình có khả năng, do đó dẫn đến khoe khoang và tự tôn; khả năng đã được phục sinh thì không tự cao và không khoe khoang trong chính mình.
  5. Khả năng thiên nhiên không ở dưới sự kiểm soát của Thánh Linh và vô cùng liều lĩnh khi làm bất cứ điều gì; khả năng phục sinh thì được kiểm soát bởi Linh và không dám hành động theo những ước muốn của mình.
  6. Khả năng thiên nhiên không quan tâm đến ý chỉ của Đức Chúa Trời, hành động hoàn toàn theo ý muốn của bản thân; khả năng đã được phục sinh thì vì ý chỉ của Đức Chúa Trời.
  7. Khả năng thiên nhiên không nương dựa Đức Chúa Trời mà hoàn toàn dựa vào chính mình, khả năng đã được phục sinh thì nương dựa Đức Chúa Trời và không dám hành động theo chính mình.
- D. Đức Chúa Trời đang làm việc qua thập tự để kết liễu chúng ta, đem chúng ta đến chỗ kết thúc hầu chúng ta không còn tin cậy chính mình nhưng tin cậy Đức Chúa Trời của sự phục sinh—2 Cô. 1:9.

- E. “Đạt đến được sự phục sinh-vượt trời từ trong kẻ chết” cho thấy rằng toàn bản thể chúng ta đang dần dần và liên tục được phục sinh; điều này nên là mục tiêu và đích đến của đời sống Cơ Đốc—Phil. 3:11.
- F. Khi kinh nghiệm Đấng Christ trong sự phục sinh của Ngài, chúng ta được chuyển dời cách huyền nhiệm vào trong chi phái “Nép-ta-li” và trở thành “những người Nép-ta-li” thuộc linh; một phần lịch sử cá nhân của mỗi Cơ Đốc nhân nên là huyền nhiệm, và trong phần huyền nhiệm này chúng ta được chuyển dời vào trong chi phái Nép-ta-li để sống bởi Đấng Christ phục sinh—2 Sứ. 2:14; 1 Vua. 7:14; Sáng. 49:21; Thi. 22 (tựa đề).
- G. Nếu chúng ta để cho tài năng, khả năng và những mỹ đức của chúng ta bị đem đến thập tự và chết thì chúng ta sẽ được phục sinh—La. 8:13; Gi. 12:24:
1. Khi đó, trong sự phục sinh, tài năng, khả năng và những mỹ đức của chúng ta sẽ hữu dụng gấp nhiều lần hơn so với khi chúng ở trong sự sống thiên nhiên.
  2. Những điều này vẫn còn là của chúng ta, nhưng khi trải qua sự chết và chôn, bây giờ chúng ở trong sự phục sinh:
    - a. Điều này nghĩa là tài năng, khả năng và những mỹ đức của chúng ta đã bước vào trong sự phục sinh—Phil. 3:11.
    - b. Chúng ta vẫn tiếp tục tồn tại, nhưng chúng ta cùng với tài năng, khả năng và những mỹ đức của chúng ta đã bước vào lĩnh vực của sự phục sinh—Gi. 12:25-26.
- H. Thực tại của sự phục sinh là Linh, và Linh là tuyệt đích của Đức Chúa Trời Tam Nhất; do đó, sự phục sinh là Đức Chúa Trời Tam Nhất được tổng kết—1 Cô. 15:45b; Mat. 28:19; 2 Cô. 13:14:
1. Tài năng, khả năng và những mỹ đức thiên nhiên của chúng ta cần được chuyển dời khỏi sự sống thiên nhiên vào trong Đức Chúa Trời Tam Nhất qua sự chết và chôn.
  2. Trong chính mình, chúng ta là thiên nhiên, nhưng khi chúng ta được chuyển dời ra khỏi chính mình mà vào trong Đức Chúa Trời Tam Nhất, Đấng là sự phục sinh, thì chúng ta bước vào sự phục sinh—Gi. 12:15; 2 Cô. 1:9.
- I. Không bao giờ là mất mát khi chúng ta gieo “hạt giống” khả năng thiên nhiên của chúng ta xuống đất, vì khi chúng ta gieo hạt giống này, chúng ta sẽ tạm thời mất nó, nhưng cuối cùng sẽ có một mùa gặt trong sự phục sinh—Gi. 12: 24-26.

Trích Lời Chúc Vụ:

TỪ CHỐI SỨC MẠNH VÀ KHẢ NĂNG THIÊN NHIÊN

Trong sự phụng sự của mình, chúng ta phải làm mọi sự theo nguyên tắc nhục hóa. Nguyên tắc nhục hóa là bản chất thần thượng được đem vào trong nhân tính. Khi Chúa Jesus ở trên đất, Ngài làm mọi sự trong nhân tính đầy yếu tố thần thượng của Ngài. Ngài không làm điều gì bằng sức mạnh hoặc khả năng thiên nhiên. Ngài phán rằng ngoài Cha, Ngài không thể làm gì được (Gi. 5:19). Cha ở trong Ngài và là một với Ngài trong mọi việc Ngài làm, trong mọi lời Ngài nói và trong mọi công tác của Ngài (14:10; 10:30). Bất cứ điều gì Ngài làm, bất cứ điều gì Ngài nói, và bất cứ điều gì Ngài công tác đều hoàn toàn cùng với Cha là yếu tố thần thượng. Chúng ta cần xem sức mạnh và khả năng mà chúng ta dùng để phụng sự Chúa là thiên nhiên hay thần thượng. Chúng ta phải học được bài học từ chối sức mạnh và khả năng thiên nhiên, và chúng ta phải giúp tất cả các thánh đồ học bài học này.

Sức Mạnh Và Khả Năng Thiên Nhiên Tự Ý Hành Động, Không Theo Ý Chỉ Của Đức Chúa Trời

Cả Môi-se lẫn Phi-e-rơ khi còn trẻ đều tự ý hành động chứ không theo ý chỉ của Đức Chúa Trời. Hôm nay, có thể chúng ta tự ý hành động và làm một số điều phụng sự Chúa theo sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta mà không theo ý chỉ của Đức Chúa Trời. Vì có sức mạnh và khả năng nên chúng ta cảm thấy không cần cầu nguyện, chờ đợi Chúa, tìm kiếm ý chỉ của Chúa hoặc tìm sự dẫn dắt của Chúa. Điều này giống y như điều đã xảy ra với Môi-se. Khi ông giết một người Ai Cập để bảo vệ cho người Hê-bơ-rơ đồng hương của mình, ông tự ý làm điều này chứ không theo ý chỉ của Chúa (Xuất. 2:11-12). Tình trạng đáng buồn trong Cơ Đốc giáo ngày nay là hầu hết người ta đều tự ý công tác cho Chúa bằng sức mạnh và khả năng thiên nhiên của họ. Họ không cầu nguyện để Chúa dẫn dắt. Có thể họ chỉ cầu nguyện để Chúa ban phước trên những gì họ làm. Họ không cầu nguyện nhiều cho ý chỉ của Chúa, vì họ tin cậy vào sức mạnh và khả năng thiên nhiên của mình.

Sức Mạnh Và Khả Năng Thiên Nhiên Tìm Kiếm Vinh Hiển Riêng Và Làm Thỏa Mãn Khao Khát Riêng Của Mình

Khi làm việc trong sức mạnh và khả năng thiên nhiên, mục tiêu của chúng ta là tìm kiếm vinh hiển riêng và động cơ là để thỏa mãn khao khát của chúng ta. Nếu chúng ta thấy khái niệm này, nó sẽ giết chết sự tự tư tự lợi và động cơ không thuần khiết của chúng ta. Thực ra, trong công tác của Chúa, chúng ta không nên có khao khát riêng và không nên có mục tiêu riêng vì sự vinh hiển, khoe khoang của chúng ta. Chúng ta nên làm việc đơn giản chỉ vì Chúa dẫn dắt chúng ta làm. Chúng ta không nên làm vì chúng ta có điều gì đó (muốn làm) để đạt được mục tiêu của mình. Điều đó là sai. Mục tiêu phải là của Chúa.

Làm chết đi khát vọng và mục tiêu của chúng ta nghĩa là làm chết đi sức mạnh và khả năng của chúng ta. Khát vọng của riêng chúng ta và mục đích của riêng chúng ta vì vinh hiển của chúng ta là một với sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta. Con người trên thế giới và thậm chí nhiều Cơ Đốc nhân đều làm việc bởi sức mạnh và khả năng thiên nhiên vì khát vọng và vinh hiển của họ, nhưng chúng ta phải lên án và từ chối điều này.

Khả Năng Và Sức Mạnh Thiên Nhiên Cần Được Xử Lý Bằng Thập Tự Giá

Khả năng và sức mạnh thiên nhiên cần được xử lý bằng thập tự giá. Đắc thắng và xử lý tội không khó bằng điều này. Đắc thắng sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta là một bài học lớn và chủ quan; nó mang tính chủ quan hơn là xử lý tội. Trong một ý nghĩa nào đó, sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta ngang bằng với bản ngã, cấu tạo thiên nhiên của chúng ta. Sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta là hiện thân của bản ngã. Đó là lí do vì sao sau khi từ chối bản ngã, chúng ta cần một bài học về từ chối sức mạnh và khả năng thiên nhiên của mình, và xử lý chúng bằng thập tự giá.

Sức Mạnh Và Khả Năng Thiên Nhiên Trở Nên Hữu Dụng Trong Sự Phục Sinh Để Chúng Ta Phụng Sự Chúa

Sức mạnh và khả năng thiên nhiên của chúng ta sẽ hữu dụng nếu chúng được thập tự giá xử lý. Sau khi được thập tự giá xử lý thì chúng ở trong sự phục sinh. Một số anh em phát ngôn theo tài hùng biện thiên nhiên của họ, nhưng một số anh em khác phát ngôn bằng tài hùng biện đã được thập tự giá xử lý. Đây là tài hùng biện trong sự phục sinh. Một vài người thiếu kinh nghiệm có thể hỏi sự khác nhau giữa tài hùng biện thiên nhiên và tài hùng biện trong sự phục sinh là gì. Điều này khó giải thích, nhưng nếu anh em có kinh nghiệm thì sẽ dễ dàng biện biệt được. Chỉ những ai có kinh nghiệm mới có thể biện biệt sự khác nhau giữa sức mạnh và khả

năng thiên nhiên chưa được xử lý với sức mạnh và khả năng thiên ở trong sự phục sinh qua sự xử lý của thập tự giá.

Trong sự phục sinh, điều gì đó thần thượng được đem vào trong sức mạnh và khả năng của chúng ta. Thậm chí một số yếu tố thần thượng nào đó đã được đem vào trong tài hùng biện của chúng ta. Khi chúng ta phát ngôn, chúng ta cần có tài hùng biện đã được thập tự giá xử lý. Thập tự giá luôn đem yếu tố thần thượng vào trong người mà thập tự giá xử lý, đem Đức Chúa Trời vào trong người ấy. Nếu anh em chưa bao giờ được thập tự giá xử lý tài hùng biện của mình, thì đó là tài hùng biện thiên nhiên không có gì thần thượng. Nhưng nếu tài hùng biện của anh em đã được xử lý thì loại hùng biện đó ở trong sự phục sinh và đầy yếu tố thần thượng. Trong tài hùng biện thiên nhiên, không có Đức Chúa Trời. Nhưng tài hùng biện “đã được xử lý” trong sự phục sinh thì đầy đầy Đức Chúa Trời. Sau khi được xử lý, sức mạnh và khả năng của chúng ta trở nên hữu dụng trong sự phục sinh để chúng ta phụng sự Chúa.

SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CẤU TẠO THIÊN NHIÊN VÀ SỰ SỐNG PHỤC SINH

Chúng ta đã định nghĩa cấu tạo thiên nhiên là điều có liên quan đến khả năng, năng lực, sự khôn ngoan và khéo léo của con người, vì tất cả những điều này đều ra từ sự sống thiên nhiên của chúng ta chứ không ra từ sự sống phục sinh của Đức Chúa Trời. Chúng ta có được một cách thiên nhiên chứ không ra từ sự phục sinh bằng việc trải qua sự phá vỡ trong Christ. Sự khác nhau giữa cấu tạo thiên nhiên và sự sống phục sinh là rất lớn. Xử lý cấu tạo thiên nhiên là khả năng, năng lực và sự khôn ngoan vốn có của chúng ta có thể trải qua sự chết của thập tự, trở nên được phục sinh, do đó được chấp nhận và hữu dụng cho Đức Chúa Trời.

Khi vài người nghe về xử lý cấu tạo thiên nhiên, họ nghĩ rằng Đức Chúa Trời không muốn khả năng và năng lực của chúng ta. Quan niệm này là sai. Để trở nên hữu dụng cho Đức Chúa Trời, chúng ta chắc chắn cần có khả năng và năng lực.

Từ sự khai thị trong Kinh Thánh, rõ ràng chúng ta thấy rằng công tác của Đức Chúa Trời trên đất này đòi hỏi sự hợp tác của con người. Con người không thể hợp tác với Đức Chúa Trời mà không có bất kỳ khả năng hay năng lực nào. Như gỗ và đá không thể hợp tác với Đức Chúa Trời, thì cũng vậy, những người ngốc nghếch và bất tài không thể hợp tác với Đức Chúa Trời. Chúng ta luôn nói rằng một người thông minh thì vô dụng trước mặt Đức Chúa Trời, nhưng một người ngốc nghếch thậm chí còn tệ hơn. Chúng ta cũng nói rằng một người có tài thì vô dụng trước mặt Đức Chúa Trời, nhưng những người bất tài còn tệ hơn. Thực ra, tất cả những ai vô dụng trong thế giới này thì cũng vô dụng trong tay của Đức Chúa Trời. Qua các thế hệ, tất cả những người được Đức Chúa Trời dùng đều là những người có khả năng được thế giới này bắt lấy. Chúng ta phải thừa nhận rằng Môi-se là một người có tài với khả năng, sự thấy trước, sự khôn ngoan và khéo léo; do đó, Đức Chúa Trời có thể sử dụng ông để giải cứu dân Israel ra khỏi Ai Cập. Hơn nữa, qua ông mà các sách quan trọng nhất của Cựu Ước, là Ngũ Kinh, được viết ra. Chúng ta cũng phải thừa nhận rằng Phao-lô là một người có năng lực, học rộng và giàu có trong tư tưởng; vì vậy, ông có thể nhận được khai thị từ Đức Chúa Trời, khiến ông viết ra những lẽ thật cao sâu trong Tân Ước. Mặc dù Phi-e-rô và Giăng chỉ là những ngư phủ ở Ga-li-lê, nhưng chúng ta có thể đoán rằng họ ở giữa vòng những tay đánh cá giỏi nhất và chắc chắn không phải là những người tầm thường.

Nguyên tắc lớn nhất trong sự phụng sự thuộc linh là con người hợp tác với Đức Chúa Trời. Mặc dù Đức Chúa Trời làm mọi sự, nhưng trong mọi sự, Đức Chúa Trời cần con người hợp tác với Ngài. Không thể nào có người không biết làm gì cả, không có khả năng và không sẵn sàng làm gì mà được Đức Chúa Trời sử dụng. Chúng ta thường nghe các anh chị em nói: “Tôi tin rằng Đức Chúa Trời có thể làm điều đó”, nhưng bản thân họ lại không cố gắng hợp tác. Loại đức tin này là vô ích. Chắc chắn là Đức Chúa Trời làm được điều ấy, nhưng cũng cần thiết có con

người làm được điều ấy. Nếu con người không thể làm điều đó, thì dù Đức Chúa Trời làm được, Ngài sẽ không làm. Đức Chúa Trời phải tìm được những người có thể và sẵn sàng hợp tác với Ngài. Con người có khả năng bao nhiêu thì Đức Chúa Trời làm việc bấy nhiêu. Đức Chúa Trời làm việc theo mức độ hợp tác của con người. Vì thế, chúng ta phải có thể và có khả năng, học tập trở nên một người hữu dụng trong nhiều phương diện; khi đó chúng ta sẽ thích hợp cho Ngài sử dụng.

Tuy nhiên, Đức Chúa Trời vẫn không thể dùng một người chỉ có khả năng thiên nhiên. Khả năng thiên nhiên nếu không được phá vỡ sẽ là sự cản trở cho Đức Chúa Trời. Nó phải được phá vỡ; nó phải trải qua sự chết và được phục sinh để có thể được Đức Chúa Trời sử dụng. Khả năng thiên nhiên giống như sắt thô, vì nó cứng và dễ vỡ nên nó không thích hợp để dùng và dễ bị bẻ gãy. Khả năng đã được phục sinh giống như thép đã được rèn, rắn chắc nhưng dễ uốn nắn, thích hợp để dùng và không dễ bị bẻ gãy. Do đó, Đức Chúa Trời không thể dùng người không có khả năng; Ngài cũng không thể dùng người có khả năng mà chưa được phá vỡ. Những người hữu dụng trong tay Đức Chúa Trời là những người có khả năng, nhưng khả năng của họ đã được phá vỡ. Nếu chúng ta tra xem tất cả những người từng được Đức Chúa Trời sử dụng qua các thế hệ, hầu hết tất cả họ đều rất tài năng, giàu có trong năng lực hồn, có tầm nhìn xa và thông minh, đồng thời, họ cũng đã được Đức Chúa Trời phá vỡ.

Ví dụ nổi bật nhất trong Kinh Thánh là Gia-cốp mà chúng tôi đã đề cập. Theo cách tự nhiên, ông có năng lực và xảo quyệt. Nhưng một ngày nọ, ông được Đức Chúa Trời phá vỡ và trở thành Israel; khi đó ông mất đi năng lực và sự xảo quyệt của mình. Nhưng khi chúng ta quan sát lúc ông chúc phước cho hai con trai của Giô-sép, ông không hề lúng túng. Ông đã vô cùng sáng tỏ và có sự thấy trước. Hơn nữa, những lời chúc phước mà ông dành cho các con của ông (Sáng. 49) là những lời tiên tri quan trọng trong Kinh Thánh. Những lời ấy thật sự vĩ đại và tuyệt vời. Nếu Gia-cốp là một người mê muội và ngu dại, làm sao ông thốt ra được những lời như vậy? Mặt khác, nếu Gia-cốp chỉ dựa vào tâm trí thiên nhiên, suy nghĩ hay khả năng thiên nhiên thì ông cũng không thể thốt ra những lời như vậy. Tâm trí thiên nhiên, suy nghĩ thiên nhiên và khả năng thiên nhiên của ông đã được Đức Chúa Trời phá vỡ, làm cho phục sinh và trở nên thuộc linh; do vậy, ông mới có thể được Đức Chúa Trời sử dụng để nói ra những lời tiên tri vĩ đại đó.

Nguyên tắc giống như vậy áp dụng cho sự hiểu biết của chúng ta về ý chỉ của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời là Đấng vô cùng thông thái và khôn ngoan. Vì thế, để hiểu được ý chỉ của Ngài, đòi hỏi phải có đến sự khôn ngoan và thông minh của con người. Một người ngốc nghếch không bao giờ hiểu được ý chỉ của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, một người chỉ dựa vào sự khôn ngoan và thông minh của mình cũng không thể hiểu ý chỉ của Đức Chúa Trời. Điều cần thiết là người có sự thông minh, khôn ngoan, suy nghĩ rõ ràng, đặt tất cả những điều này ở dưới thập tự giá, cho phép thập tự giá đóng dấu của sự chết trên những điều đó. Loại người này có tâm trí, sự khôn ngoan và suy nghĩ riêng, nhưng họ không làm việc theo chính mình, vì chính mình hoặc dựa vào chính mình; họ chỉ được sử dụng theo Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời và dựa vào Đức Chúa Trời. Họ không có mục tiêu riêng hoặc những yếu tố riêng, càng không có mưu sách riêng của mình. Họ chỉ dựa vào sự thương xót của Đức Chúa Trời; chờ đợi sự thăm viếng của Ngài và tìm kiếm sự khai thị của Ngài. Chỉ có loại người này mới hiểu được ý chỉ của Đức Chúa Trời và sáng tỏ về sự dẫn dắt của Ngài.

Từ điều này, chúng ta học được rằng khả năng và năng lực thiên nhiên không đến nỗi vô ích sau khi đã được xử lý. Sự phá vỡ và đặt vào chỗ chết bởi thập tự giá không phải là bước cuối cùng. Sự chết thật của thập tự giá luôn dẫn đến sự phục sinh. Jesus người Na-xa-rét đã chết trên thập tự giá, nhưng Đấng Christ đã được phục sinh. Sau Sáng Thế Ký chương 35, Gia-cốp hoàn toàn được xử lý và kết thúc để sinh ra một Israel trưởng thành. Vì vậy, sự xử lý của thập tự giá luôn đem lại sự phục sinh. Năng lực của một người càng được xử lý bởi thập tự giá thì người đó

càng trở nên có năng lực. Sự khôn ngoan của một người càng được thập tự giá xử lý thì người đó càng trở nên khôn ngoan. Hơn nữa, năng lực và sự khôn ngoan này được ở trong sự phục sinh.

Vì lí do này, một mặt, chúng ta khích lệ người ta đọc và nghiên cứu Kinh Thánh để vận dụng tâm trí và sự thấy trước của họ, học tập làm thế nào để cư xử làm người, làm thế nào để giải quyết các sự việc, và làm thế nào để công tác, hầu cuối cùng họ có được khả năng. Mặt khác, chúng ta luôn cho họ biết rằng giáo dục cũng như tài năng là vô ích. Khi nói như vậy, ý chúng ta muốn nói là những điều này phải được phá vỡ và trở nên phục sinh. Hai phương diện này nhìn bên ngoài mâu thuẫn với nhau, nhưng với chúng ta, chúng thực tiễn và tuyệt đối cần thiết.

Làm sao chúng ta phân biệt được khả năng thiên nhiên với khả năng đã được phục sinh? Làm thế nào chúng ta nói cái nào là khả năng vốn có và cái nào là khả năng đã được phá vỡ? Có bảy điểm để so sánh. Trước hết, chúng ta hãy nhìn vào khả năng thiên nhiên:

Thứ nhất, mọi khả năng thiên nhiên đều ích kỷ, tất cả những mưu sách và chiến lược của nó đều vì cơ bản ngã. Thứ hai, mọi khả năng thiên nhiên đều hòa quyện với yếu tố của xác thịt và tính khí; do đó, khi nó không được tán thành, nó trở nên bị kích động. Thứ ba, mọi khả năng thiên nhiên đều liên quan đến mảnh khóc và xảo quyệt. Thứ tư, mọi khả năng thiên nhiên đều chất chứa sự kiêu ngạo và khiến người ta tự cảm thấy mình có khả năng, do đó dẫn đến sự khoe khoang và tự tôn. Thứ năm, mọi khả năng thiên nhiên đều không ở dưới sự kiểm soát của Thánh Linh và vô cùng liều lĩnh khi làm bất cứ điều gì. Thứ sáu, mọi khả năng thiên nhiên đều không quan tâm đến ý chỉ của Đức Chúa Trời mà hoàn toàn tự ý hành động. Thứ bảy, khả năng thiên nhiên không dựa vào Đức Chúa Trời và không cần phải dựa vào Đức Chúa Trời, mà hoàn toàn dựa vào chính mình.

Khả năng đã được phục sinh thì hoàn toàn ngược lại. Thứ nhất, mọi khả năng thiên nhiên đã bị phá vỡ và được phục sinh thì không vì bản ngã nữa, cũng không chứa bất kỳ yếu tố nào của bản ngã. Thứ hai, mọi khả năng đã được phục sinh thì không có xác thịt. Thứ ba, khả năng được phục sinh không có mưu sách. Thứ tư, khả năng được phục sinh không kiêu ngạo hay khoe khoang trong chính mình. Thứ năm, khả năng được phục sinh thì chịu Thánh Linh kiểm soát và không dám hành động theo những ước muốn của chúng ta. Thứ sáu, khả năng được phục sinh thì vì ý chỉ của Đức Chúa Trời. Thứ bảy, khả năng đã được phục sinh nương dựa vào Đức Chúa Trời và không dám hành động theo chính mình, dù thật sự có thể và có khả năng.

Vì bây giờ chúng ta đã sáng tỏ về sự khác nhau giữa khả năng thiên nhiên và khả năng được phục sinh, chúng ta nên xem lại chính mình trong kinh nghiệm của chúng ta. Khi chúng ta vận dụng khả năng của mình, đó là vì bản ngã hay vì Đức Chúa Trời? Tôi đang tự quyết định và hành động cách cá nhân, tự coi mình là trung tâm, hay tôi có thể chịu đựng lời chỉ trích của những người khác và chịu đựng sự chống đối của họ? Tôi sử dụng các mưu sách, hay tôi ngưỡng trông ân điển của Đức Chúa Trời? Tôi dâng vinh hiển cho Đức Chúa Trời, hay tôi khoe khoang và tự tôn? Tôi được Thánh Linh kiểm soát, hay tôi đang hành động theo điều mình muốn? Tôi thực hiện mơ ước riêng của mình hay quan tâm đến ý muốn của Đức Chúa Trời? Tôi cố gắng đạt được mục tiêu bằng mọi cách, hay tôi giao phó mọi sự trong tay Đức Chúa Trời, tin cậy vào kết quả từ Ngài? Có phải tôi chỉ đang lệ thuộc vào bản lĩnh của chính mình, hay là tôi nương dựa Đức Chúa Trời với sự sợ hãi và run rẩy? Nếu chúng ta tra xem chính mình cách nghiêm khắc, chúng ta sẽ khám phá ra rằng, trong nếp sống và phụng sự của chúng ta, nhiều lĩnh vực vẫn còn ở trong cấu tạo thiên nhiên và thuộc sáng tạo cũ; do đó, chúng ta không thể sản sinh ra bông trái của sự phục sinh. Vì vậy, xử lý cấu tạo thiên nhiên là sự giải cứu mà chúng ta cần nhất. (*The Experience of Life*, pp. 246-250)